

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **ArcelorMittal Ostrava a.s.**, se sídlem Ostrava – Kunčice, Vratimovská 689, zastoupený Mgr. Ing. Ludvíkem Juříčkou, advokátem se sídlem Brno, Holandská 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7.4.2011, č.j. ÚOHS-R041/2008/01-5326/2011/320/PMo,

t a k t o :

- I. Řízení se **zastavuje**.
- II. Žalovaný je **povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10 640,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Ing. Ludvíka Juříčky, advokáta se sídlem Brno, Holandská 1.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadl rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 7.4.2011, č.j. ÚOHS-R041/2008/01-5326/2011/320/PMo, kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno předchozí prvostupňové rozhodnutí žalovaného ze dne 25.1.2008, č.j. S148/04 ObŘ/2008-0186/2008-870.

Žalovaný rozhodl, že se správní řízení vedené se žalobcem ve věci možného porušení § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění zákona č. 484/2004 Sb. (dále „ZOHS“), ukončené (prvostupňovým) rozhodnutím žalovaného č.j. S 148/04-1554/05-OHS ze dne 7.2.2005 o zastavení řízení z moci úřední obnovuje.

Žalovanému po skončení řízení jeho zastavením došly podněty k obnově správního řízení. Na základě jejich prověření si žalovaný vyžádal kopie tehdy pravomocných rozhodnutí cenových orgánů, které pro něj podle odůvodnění napadeného rozhodnutí představovaly významnou informaci, na základě které bylo namíste prověřit správnost důkazů, o které bylo opřeno původní rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení. Podstatou bylo, že cenové orgány došly ohledně

posouzení přiměřenosti cen vysokopecního koksu žalobce ve sledovaném období, jehož se týkalo správní řízení „S 148/04“, ukončené zastavením, k odlišným závěrům, které vzal za podklad svého rozhodnutí žalovaný, když řízení se žalobcem zastavoval. Žalovaný opřel svůj závěr o tom, že žalobce § 11 odst. 1 ZOHS neporušil, a tedy že je třeba správní řízení pro toto podezření zastavit, z podstatné části o odborný posudek, jehož správnost byla ve světle rozhodnutí cenových orgánů zpochybněna.

Z tohoto důvodu žalovaný správní řízení ukončené zastavením obnovil. Důvody obnovení a zákonnost rozhodnutí žalovaného o obnově je nyní žalobcem zpochybňována.

Žalobce argumentoval v žalobě tak, že nebyly splněny podmínky pro obnovu už ukončeného správního řízení stanovené v § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „SR“). Jestliže žalovaný opřel obnovu řízení o to, že odborný posudek se ukázal být nepravdivým, pak nedostatky tohoto posudku, na které žalovaný odkazuje v napadeném rozhodnutí, existovaly už v době, kdy žalovaný původní správní řízení zastavoval. Je-li podle žalovaného vadou odborného posudku nesprávnost použité metody a údajů, měl to zohlednit už v době, kdy původní řízení zastavoval. Žalovaný však o posudku žádné pochybnosti neměl a jeho současné tvrzení o jeho vadách není podle žalobce podepřeno žádnými novými skutečnostmi.

Jestliže je nepravdivost posudku podle žalovaného založena na tom, že k opačným závěrům dospěly cenové orgány, pak jejich rozhodnutí byla podle žalobce následně zrušena. K výzvě soudu žalobce předložil zrušující rozhodnutí – rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 9 Ca 230/2007-696 ze dne 28.4.2010 a rozhodnutí Ministerstva financí č.j. 16/83206/2010/1699 ze dne 12.8.2010. Tato zrušující rozhodnutí podle žalobce dokládají nesprávnost postupu žalovaného; závěry cenových orgánů jsou pro obnovení řízení před žalovaným nepoužitelné.

Žalobce dále zpochybňoval vliv odborného posudku na rozhodnutí žalovaného ve věci samé, což je další (podle žalobce nesplněnou) podmínkou obnovení řízení. Uvedený posudek nebyl jediným podkladem rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení, tento posudek sloužil podle žalobce jen jako podpůrný důkaz – žalovaný sám argumentoval tím, že „...byl zohledněn také názor zpracovatele odborného posudku...“. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení ob stojí i bez zohlednění odborného posudku.

Dále žalobce zpochybňoval i existenci veřejného zájmu na obnově řízení (další podmínka obnovení řízení). S tím souvisí i argumentace žalobce, že pro uložení pokuty za údajné zneužití dominantního postavení, pro jehož podezření bylo správní řízení se žalobcem vedeno, a k opatření k nápravě již uplynuly lhůty podle § 22 odst. 5 a § 23 odst. 1 ZOHS, neboť lze-li pokutu a opatření k nápravě uložit do tří let ode dne, kdy se žalovaný o porušení zákazu nebo nesplnění povinnosti stanovených ZOHS dozvěděl, a měl-li již v říjnu 2004 žalovaný k dispozici informace, z nichž dovedl, že

by mohlo dojít k porušení ZOHS, a tedy správní řízení zahájil, pak tato subjektivní tříletá lhůta již uplynula.

Žalobce též namítal, že žalovaný před rozhodnutím o obnově řízení nezjistil skutkový stav – nezjistil stav řízení o žalobě před Městským soudem v Praze, a tedy nevzal v úvahu skutečnost, že rozhodnutí cenových orgánů byla nakonec zrušena, a tedy jediný podklad, z něhož žalovaný usuzoval na nepravdivost odborného posudku, tak neexistuje. Též žalovaný nevzal v úvahu informaci o uzavření Dohody o narovnání mezi subjekty, které obchodovaly s produktem, při jehož prodeji mělo dojít ke zneužití dominantního postavení, přestože její uzavření bylo žalovanému známo – i to má vliv na neexistenci veřejného zájmu na obnově řízení.

Žalobce dále zpochybňoval, že rozhodnutí o obnově řízení nebylo doručeno v zákonné tříleté lhůtě, neboť to bylo doručeno pouze žalobci a nikoli jeho zástupci, přestože byla právnímu zástupci žalobce udělena plná moc.

Navíc prvním úkonem žalovaného v řízení o obnově řízení bylo doručení rozhodnutí o obnově; toto řízení nebylo řádně zahájeno a k důvodům obnovy řízení se žalobce nemohl vyjádřit. Řízení o obnově řízení tak podle žalobce fakticky vůbec neproběhlo. Tím, že řízení (bez jeho řádného zahájení) probíhalo až po podání rozkladu ve druhém stupni (včetně možnosti žalobce seznámit se s podklady rozhodnutí), byl žalobce zkrácen na jedné z instancí, která ve věci rozhodovala.

Ze shora uvedených důvodů navrhl žalobce napadené rozhodnutí zrušit.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, závěry tam obsažené k jednotlivým žalobním tvrzením obhajuje a žalobu považuje za nedůvodnou.

Žalovaný tedy navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.).

Závěr ohledně přípustnosti žaloby proti rozhodnutí, jímž se obnovuje původně skončené řízení, není závěrem automatickým. Jak plyne především ze závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (usnesení č.j. 5 As 13/2006 – 46 ze dne 26.6.2007), je žaloba proti rozhodnutí, jímž byla správním orgánem z moci úřední nařízena obnova řízení, je přípustná tehdy, jde-li o rozhodnutí ve smyslu § 65 s.ř.s. Takovým rozhodnutím není každé rozhodnutí o obnově řízení. Test přípustnosti je založen na posouzení otázky, zda takovým rozhodnutím dochází k zásahu do práva oprávněného subjektu. Je-li podle Nejvyššího správního soudu povolena nebo nařízena obnova řízení typicky ohledně opravňujícího rozhodnutí (např. souhlas, schválení, povolení, koncese), dochází tu k zásahu do práva

oprávněného subjektu, spočívajícím v tom, že oprávněný od právní moci povolení nebo nařízení obnovy nemůže takové právo vykonávat, jeho činnost se stává protiprávní; proto v takových případech při podání žaloby bude podmínka „zásahu do práva“ ve smyslu § 65 s.ř.s. splněna a žalobní legitimace tu bude dána. Tyto závěry se ale neuplatní typicky tam, kde žádná vykonatelnost rozhodnutí vůbec (pojmově) nepřichází v úvahu. Půjde tu o případy, kdy se rozhodnutí vůbec nevykonává (ani exekučně, ani vlastní činností účastníka řízení). Sem patří typově především rozhodnutí, jímž se někomu odnímá dříve udělené oprávnění, a také tzv. „negativní“ rozhodnutí: odmítá se zapsat určitá skutečnost do veřejného registru, žák se nepřijímá na školu atd.; právní účinky takových rozhodnutí nastaly právní mocí rozhodnutí vydaného ve věci samé, žádný další úkon k nástupu právních účinků není třeba, a nařízením či povolením obnovy se tímto právním stavu nic nezměnilo. Tato rozhodnutí jsou tedy v jistém smyslu „vykonána“ *eo ipso* tím, že rozhodnutí nabylo moci práva, stalo se právem.

Ve věci právě posuzované jde o situaci, kdy žalovaný napadeným rozhodnutím prolamuje účinky svého předchozího rozhodnutí ve věci spáchání správního deliktu osobou podezřelou z jeho spáchání, jímž, přestože jím bylo řízení po formální stránce zastaveno, se materiálně vyslovil v tom směru, že spáchání správního deliktu nebylo prokázáno. Přestože zastavení řízení o podezření ze spáchání správního deliktu nezaložilo překážku věci rozhodnuté, je třeba s ním nutně spojit účinek promítající se v nabytí dostatečného stupně jistoty osoby podezřelé ze spáchání správního deliktu, že se jedná o jednání, které bylo v již zastaveném správním řízení posuzováno, správního deliktu nedopustila. Podstatný je tedy prvek materiální presumpce, že jednání již jednou posouzené rozhodnutím, jež je v právní moci, není jednáním protiprávním. Jsou-li účinky takového rozhodnutí nově prolamovány postupem podle § 110 odst. 3 SŘ, pak takový postup nutně prolamuje dosažený stupeň jistoty podezřelé osoby, že se správního deliktu nedopustila, která (nebyl-li tedy v řízení o zneužití dominantního postavení vysloven zákaz již posuzovaného jednání do budoucna, který by byl obligatorně vysloven výrokem navazujícím na výrok rozhodnutí o tom, že ke zneužití dominantního postavení došlo - § 11 odst. 2 současného znění zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže) v daném případě znamená, že podezřelá osoba za týchž skutkových okolností může v jednání, které bylo předmětem posuzování, nadále pokračovat.

Obnovuje-li se tedy v oblasti správního trestání původní správní řízení za tohoto stavu, v materiálním smyslu se o zásah do práva jedná a žaloba je tedy přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Poté, co bylo ve věci nařízeno jednání (předvolání na 26.4.2012 bylo doručeno žalovanému dne 9.3.2012), a sice dne 13.4.2012, žalovaný zdejšímu soudu sdělil, že během jednoho měsíce hodlá vydat meritorní rozhodnutí v řízení, jež bylo napadeným rozhodnutím obnoveno, konkrétně že hodlá deklarovat, že nedošlo k porušení ZOHS, a obnovené řízení zastavit. Zdejšímu soudu tedy žalovaný sdělil svůj záměr uspokojit

žalobce; v této souvislosti žalovaný zdejšímu soudu připomenul, že má podle § 62 odst. 2 s.ř.s. povinnost stanovit lhůtu potřebnou k uspokojení žalobce, a navrhl tuto lhůtu v délce 30 dnů.

Podle § 62 odst. 1 s.ř.s. dokud soud nerozhodl, může odpůrce (tu žalovaný) vydat nové rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provést jiný úkon, jimiž navrhovatele (tu žalobce) uspokojí, nezasáhne-li tímto postupem práva nebo povinnosti třetích osob. Svůj záměr navrhovatele uspokojit sdělí správní orgán soudu a vyžádá si správní spisy, pokud je již soudu předložil. Podle § 62 odst. 2 s.ř.s. předseda senátu stanoví lhůtu, v níž je třeba rozhodnutí vydat, opatření nebo úkon provést a oznámit je navrhovateli i soudu; uplyne-li tato lhůta marně, pokračuje soud v řízení. Podle § 62 odst. 3 s.ř.s. dojde-li oznámení odpůrce podle § 62 odst. 2 s.ř.s. soudu, vyzve předseda senátu navrhovatele, aby se ve stanovené lhůtě vyjádřil, zda je postupem správního orgánu uspokojen. Zmeškání této lhůty nelze prominout. Podle § 62 odst. 4 s.ř.s. soud řízení usnesením zastaví, sdělí-li navrhovatel, že je uspokojen. Soud řízení zastaví i tehdy, nevyjádří-li se takto navrhovatel ve stanovené lhůtě, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že k jeho uspokojení došlo.

Postup podle § 62 s.ř.s. není postupem samoúčelným; jeho smysl je veden zásadami hospodárnosti, efektivity i subsidiarity soudní ochrany. Je-li to s ohledem na okolnosti projednávané věci možné, je poskytnut prostor správním orgánům, aby – uznají-li samy oprávněnost výhrad vůči svým úkonům – mohly zjednat nápravu. Zákon k tomu přitom stanoví podmínky, jež mají za takové situace umožnit, aby věc nemusela být věcně řešena soudem tam, kde ji může efektivně vyřešit samotný správní orgán.

Ze shora popsaného je patrné, že žalovaný oznámil svůj záměr žalobce uspokojit. Vzhledem k tomu, že se tak stalo v době, kdy již bylo ve věci nařízeno jednání soudu, a že procesní stanoviska obou účastníků bylo lze nejlépe zjistit na tomto jednání, zdejší soud předtím, než by postupem podle § 62 odst. 2 s.ř.s. žalovanému stanovoval lhůtu k tomu, aby jím zamýšlený postup realizoval, na tomto jednání u žalobce zjišťoval, zda takový postup, byl-li by žalovaným realizován, by žalobce vůbec mohl na jeho právech uspokojit. Na jednání soudu dne 26.4.2012 však bylo žalobcem i žalovaným souhlasně potvrzeno, že žalovaný dne 24.4.2012 již vydal rozhodnutí č.j. ORP/S148/04-17823/2011/820/TPi, kterým v obnoveném řízení rozhodl, že vůči žalobci nebylo porušení § 11 odst. 1 ZOHS prokázáno. V návaznosti na to žalobce požádal o odročení jednání, aby mohl na tuto skutečnost reagovat svým procesním stanoviskem. Jednání bylo odročeno na 25.5.2012, na tomto jednání vzal žalobce žalobu v celém rozsahu zpět.

Podle § 47 písm. a) s.ř.s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět. Jestliže tedy vzal žalobce svůj návrh, jímž je v tomto případě shora uvedená žaloba, zpět, řízení bylo podle § 47 písm. a) s.ř.s. zastaveno.

Bez ohledu na zastavení řízení se zdejší soud, už pro posouzení otázky přiznání nákladů řízení, zabýval otázkou, zda žaloba byla podána důvodně či nikoli, tj. zda by byl žalobce ve věci úspěšným, nebylo-li by řízení zastaveno.

Podle § 100 odst. 1 SŘ se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými (písm. a/), nebo bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno (písm. b/), a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

O „skutečnosti“ a „důkazy“ jde v případě důvodu podle písm. a) tohoto ustanovení, o „rozhodnutí“ jde v případě důvodu podle písm. b) tohoto ustanovení.

Podle § 100 odst. 3 SŘ může ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí z moci úřední o obnově řízení rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.

K obnově řízení došlo ve věci právě posuzované na základě § 100 odst. 3 SŘ. Je-li žalobně zpochybňováno, že rozhodnutí o obnově nebylo vydáno do konce tříleté lhůty od právní moci původního rozhodnutí o zastavení řízení, pak v této části není žaloba důvodná. Jestliže § 100 odst. 3 SŘ hovoří o „vydání rozhodnutí“, pak vydáním rozhodnutí se podle § 71 odst. 2 písm. a) SŘ rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení, popř. jiný úkon k jeho doručení. Rozhodnutí v tříleté lhůtě tedy nemusí být doručeno a nemusí ani nabýt právní moci. Jestliže § 100 odst. 3 SŘ hovoří o vydání rozhodnutí toho správního orgánu, který ve věci rozhodl v posledním stupni, pak v uvedené tříleté lhůtě muselo být vydáno to rozhodnutí (tu prvostupňového orgánu), které žalobce následně napadl rozkladem.

Z předloženého správního spisu (a není to sporné ani mezi účastníky) plyne, že původní rozhodnutí o zastavení řízení nabylo právní moci dne 25.2.2005. Tříletá lhůta pro vydání rozhodnutí o obnově řízení tedy uplynula dne 25.2.2008. Žalovaný vydal rozhodnutí č.j. S148/04 ObŘ/2008-0186/2008-870, který bylo řízení tím správním orgánem, který v ukončeném řízení rozhodoval v posledním stupni, obnovováno, dne 25.1.2008, tedy v rámci tříleté lhůty. Předáno bylo k doručení přímo žalobci, nikoli jeho zástupci. Tomu také mělo být doručováno, neboť ze spisu neplyne, že by do té doby bylo v řízení o obnově řízení žalovanému ze strany žalovaného intimováno, že je v tomto řízení zastoupen. Žalobce byl sice zastoupen v řízení „S 148/04“, které skončilo rozhodnutím o jeho zastavení, to však bylo samostatné řízení, které řízením o obnově tohoto už ukončeného správního řízení nepokračovalo. V řízení „S 148/04“ by

žalovaný mohl pokračovat poté, co by nabylo právní moci rozhodnutí o obnově řízení – a v tomto řízení „S 148/04“ by byl nadále zastoupen, a to na základě zmocnění zástupce (advokáta) ze dne 19.10.2004. Z plné moci z tohoto dne se podává, že jde o procesní plnou moc pro řízení „S 148/04“.

Za podstatné tu zdejší soud pokládá to, že řízení o obnově řízení (řízení o nařízení obnovy řízení) z moci úřední podle § 100 odst. 3 SŘ je samostatným správním řízením, které z logiky věci není součástí původně ukončeného správního řízení (tu řízení „S 148/04“ ukončeného jeho zastavením), neboť to již bylo pravomocně ukončeno (což je právě důvodem k tomu, že je následně vedeno řízení o tom, zda se původně ukončené řízení obnoví). Z § 100 odst. 3 SŘ ani ze žádného jiného ustanovení SŘ neplyne, že by pro takové řízení platila jakákoli obecná odchylka od jiných správních řízení, a tedy toto řízení probíhá jako jiné „obvyklé“ řízení s dodržением všech procesních práv jeho účastníků. Řízení o obnově řízení je tedy zapotřebí řádně zahájit, a sice oznámením podle § 46 SŘ, v něm shromáždit podklady pro vydání rozhodnutí o obnově podle pravidel podávaných z § 50 a násl. SŘ a nakonec v něm rozhodnout – a to buď tak, že řízení, původně ukončené, se obnovuje (v případě řízení zahájeného z moci úřední podle § 100 odst. 3 SŘ) anebo že toto řízení se zastavuje, neboť odpadl jeho důvod (v případě řízení zahájeného z moci úřední podle § 66 odst. 2 SŘ), typicky proto, že pro obnovu řízení nejsou splněny podmínky.

Podstatné je pro další úvahy zdejšího soudu tedy to, že SŘ v případě řízení o obnově řízení (o nařízení obnovy řízení) neumožňuje jakýkoli „odklon“ od řádného procesního postupu, jakékoli zjednodušení procesních postupů, jak umožňuje například u zkráceného přezkumného řízení podle § 98 SŘ. Podstatné je tedy to, že SŘ neumožňuje (odlišně od zkráceného přezkumného řízení podle § 98 SŘ), aby prvním úkonem v celém řízení bylo rozhodnutí o tom, že původně ukončené řízení se obnovuje.

Řízení o obnově řízení je tedy samostatným řízením, v němž správní orgán shromažďuje podklady, které nakonec hodnotí, ve světle podmínek pro obnovu řízení, v daném případě podávaných z § 100 odst. 3 SŘ; správní orgán tedy v tomto řízení zkoumá, zda podmínky pro obnovu původně ukončeného řízení jsou splněny či nikoli – a výsledek tohoto posouzení se pak materializuje v rozhodnutí, jímž se případně původní řízení podle § 100 odst. 3 SŘ obnovuje.

Obnova řízení je traktována coby mimořádný opravný prostředek, který umožňuje za splnění podmínek v případě obou taxativně uvedených důvodů prolomit právní moc rozhodnutí, jež bylo ve věci již vydáno, a překonat překážku *rei iudicatae* – a znovu ve věci rozhodnout. Důvody podle § 100 odst. 1 SŘ, které se společně s podmínkou, že je na novém řízení veřejný zájem, pro rozhodnutí podle § 100 odst. 3 SŘ použijí, vyjadřují zásadu, že správní orgán musí ve věci rozhodnout na základě

všech pro věc rozhodujících skutkových okolností. Pokud ty nebyly uspokojivě zjištěny, je důvod řízení obnovit.

SŘ vedl ve věci právě posuzované žalovaného k tomu, aby po podaných podnětech zahájil řízení o obnově a v něm posoudil, zda tu jsou dány podmínky podle § 100 odst. 3 SŘ a podle § 100 odst. 1 SŘ. To znamená, že žalovaný musel v řízení o obnově řízení, předtím, než vydal rozhodnutí o obnově, posoudit konkrétně to, o co následně rozhodnutí o obnově řízení opřel, tj. zda se důkazy provedené v původním ukončeném řízení ukázaly nepravdivými a zda tyto důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v původně ukončeném řízení.

Mělo-li být tedy řízení o obnově řízení (původně ukončeného zastavením) samostatným řízením, zahájeným z moci úřední, v němž mělo být posuzováno splnění podmínek pro obnovení řízení podle § 100 odst. 3 SŘ, pak procesní plná moc udělená zástupci žalobce v původním řízení „S 148/04“ se na řízení o obnově řízení nemohla použít.

Ze shora uvedeného plynou dva klíčové závěry: rozhodnutí tedy sice bylo formálně vydáno ve tříleté lhůtě, neboť nemělo být doručováno nikomu jinému než samotnému žalobci, který v tomto řízení zastoupen nebyl (potud by bylo lze na žalobu hledět jako na nedůvodnou), avšak bez toho, že by jakékoli řízení o obnově řízení před jeho vydáním fakticky proběhlo – a tu by již bylo zapotřebí dát žalobci zapravdu.

Z obsahu správního spisu plyne, že před vydáním rozhodnutí, kterým bylo řízení obnoveno (rozhodnutí č.j. S148/04 ObŘ/2008-0186/2008-870 ze dne 25.1.2008), žalovaný přijal podněty, s jejich podavateli komunikoval, dále komunikoval s cenovými orgány, avšak nic z toho neproběhlo v řádně probíhajícím správním řízení, jež by řádný správní proces alespoň v hrubých obrysech připomínalo.

Předně žádné správní řízení nebylo ve smyslu § 46 SŘ zahájeno; sám žalovaný na listině předřazené před spis „P 784“ uvádí, že řízení bylo zahájeno z moci úřední dne 25.1.2008 (tedy v den, kdy rozhodoval) a že prvním úkonem bylo vydání rozhodnutí, jímž se původně ukončené řízení obnovovalo.

Kromě toho jestliže toto rozhodnutí o obnově řízení obsahuje popis zjištěných skutečností, a sice výsledky šetření cenových orgánů a jejich rozhodnutí, pak přestože o těchto skutečnostech žalovaný komunikoval se subjekty odlišnými od žalobce coby účastníka řízení o obnově, z ničeho, co je zachyceno ve správním spisu, neplyne, že by sám žalobce coby účastník řízení o obnově o těchto podkladech před vydáním rozhodnutí věděl, že by měl možnost se jakkoli k těmto podkladům vyjádřit a jakkoli je doplnit či navrhnout jejich doplnění dalším dokazováním, dokonce ani že by o tom, že žalovaný podklady pro své rozhodnutí o obnově původně ukončeného řízení shromažďuje, vůbec věděl.

Na věc lze tedy nahlížet buď tak, že žalovaný žádné řízení vůbec nevedl a veškeré kroky činil v rámci nikterak transparentního prověřování podnětů (to, že podněty prověřuje a že zahajuje „šetření“, žalovaný intimoval pouze těm, kdo podněty podávali) a „mimo řízení“ vydal rozhodnutí o obnově, anebo tak, že sice „jakési“ řízení vedl, avšak absolutně bez účasti osoby, jejichž práv se toto řízení týkalo a která měla být jeho účastníkem.

V obojím případě to znamená, že před vydáním rozhodnutí o obnově se žalovaný vychýlil od řádného procesního postupu. Fakt, že před vydáním rozhodnutí o obnově původně ukončeného řízení nebylo řízení o obnově ve vztahu k žalobci řádně zahájeno, že v něm nebylo postupováno tak, aby žalobci vůbec byla existence řízení o obnově řízení známa, aby v tomto řízení žalobce vůbec věděl, jaké podklady má žalovaný k dispozici, a tedy že se žalobce nemohl k ničemu, co nakonec vedlo k obnově řízení, vyjádřit a cokoli žalovanému navrhnout, ve svém souhrnu znamená, že postup žalovaného byl zcela mimo režim řádného procesního postupu, což toto řízení zatížilo vadou, jež nutně vyvolala nezákonnost rozhodnutí o obnově řízení.

Závěr o vlivu těchto procesních pochybení na zákonnost obnovy řízení nemůže být podle zdejšího soudu nesprávně formální a pohodlně mechanickou aplikací jednotlivých procesních pravidel vyplývajících ze SŘ. Zdejší soud je toho názoru, že je-li řízení o podezření ze spáchání správního deliktu zastaveno, pak existují-li po téměř třech letech od pravomocného zastavení pochybnosti o tom, zda tehdy bylo rozhodováno na základě řádného a úplného podkladu, a vedou-li tyto pochybnosti správní orgán k závěru, že právní moc rozhodnutí o zastavení řízení je třeba prolomit prostředkem natolik mimořádným, jakým je obnova řízení, pak to musí být především ten, u něhož se podle nového náhledu správního orgánu podezření ze spáchání správního deliktu znovu (nově) objevuje, koho je třeba o důvodech, které vedou správní orgán k úvahám o obnovení již ukončeného řízení, v průběhu řízení o obnově řízení spravit a umožnit mu uplatnění všech práv, jaká účastník správního řízení má.

To ve věci právě posuzované musí platit tím spíše, že správní řízení, jež bylo původně ukončeno zastavením, v sobě (i s vědomím, že se jednalo o správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu vedené s jediným účastníkem, kterým byl právě žalobce) nutně obsahovalo i prvek kontradiktornosti, neboť původní řízení „S 148/04“ bylo žalovaným zahájeno z moci úřední poté, co žalovanému došel podnět společnosti OSINEK, a.s., jak plyne z rozhodnutí ze dne 7.2.2005 č.j. S 148/04 – 1554/05-OHS a z obsahu správního spisu týkajícího se řízení „S 148/04“, který byl zdejšímu soudu předložen. Rozhodnutí o obnově řízení předcházely taktéž dva podněty téže společnosti OSINEK, a.s., jak plyne ze spisu „P 846/06“, který je spisem vztahujícím se k obnově řízení a který byl zdejšímu soudu taktéž předložen. Obnova řízení tedy byla nyní nařízena na základě posouzení skutečností, jež byly obsaženy ve druhém z obou podnětů téže společnosti, která podala původní podnět směřující k tomu, že bylo se žalobcem zahájeno správní řízení, které nakonec bylo ukončeno jeho zastavením – tehdy se tedy jednalo o „neúspěšný“ podnět a společnost OSINEK a.s.

tedy nyní svými podněty opětovně usilovala o to, aby byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu zneužití dominantního postavení. Zatímco před rozhodnutím o obnově řízení žalovaný se žalobcem coby účastníkem správního řízení, v němž bylo o obnově řízení rozhodnuto, nekomunikoval vůbec, se společností OSINEK, a.s., která toliko podávala podnět a nebyla účastníkem řízení o obnově, komunikoval, a sice přípisem ze dne 25.1.2007, kde vysvětloval důvody, pro které nejsou splněny podmínky pro obnovu řízení, a ze dne 28.6.2007, kde sděloval, že skutečnosti obsažené ve druhém z obou podnětů (ze dne 25.6.2007) prověří. Z toho je přinejmenším patrné, že jeden ze subjektů, kteří z pohledu posouzení možného zneužití dominantního postavení proti sobě stáli fakticky v kontradiktorním postavení, byl o tom, že jsou prověřovány konkrétní (jím předestřené) skutečnosti, jež mohou vyústit v obnovu řízení, věděl, zatímco druhý, jehož jednání již bylo jednou posouzeno (v řízení, jež nakonec vyústilo v rozhodnutí o zastavení řízení) a jehož jednání mělo být předmětem nového prošetřování ze strany žalovaného, to zjistil až z rozhodnutí žalovaného, kterým bylo řízení obnovováno.

Jestliže mají být rozhodnutím o obnově řízení prolamovány veškeré účinky již dříve vydaného rozhodnutí a jestliže i samotná tříletá lhůta pro prolomení těchto účinků (§ 100 odst. 3 SŘ), po jejímž uplynutí již nelze do těchto účinků zasáhnout, platí ve vztahu k vydání toho (prvostupňového) rozhodnutí, pak jestliže před jeho vydáním nebyl ten, jehož uvedené rozhodnutí zásadním způsobem na jeho právech zasahuje, vůbec uvědoměn o tom, že správní orgán má k dispozici podklady, na základě kterých se hodlá zabývat úvahami o obnově řízení, natož aby mohl svá procesní práva náležitě uplatnit, pak absolutní absenci řádného procesu před vydáním tohoto rozhodnutí nelze hojit po jeho vydání. Řízení o rozkladu za této situace musí směřovat k posouzení námitek účastníka řízení proti napadenému rozhodnutí, nikoli k tomu, aby teprve v řízení o rozkladu správní orgán rozhodující o rozkladu zkoumal procesní postoje tohoto účastníka k poznatkům správního orgánu rozhodujícího o obnově řízení a k podkladům prvostupňového rozhodnutí o obnově, jež by mohl účastník originárně vyjevit až v samotném rozkladu, neboť do té doby o vedení řízení o obnově řízení nevěděl. Za této situace pak nutně musí být nezákonným i závěr předsedy žalovaného uvedený v bodu 65. napadeného rozhodnutí, na jehož nesprávnost poukazuje i žalobce, že neshledal žádné pochybení či vady řízení, o nichž lze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy (tu především se SŘ).

Ze shora uvedeného zdejší soud uzavírá, že žalovaný se v řízení, jež předcházelo rozhodnutí o obnově řízení, dopustil vady řízení, která spočívala v úplné absenci řádného procesního postupu před rozhodnutím o obnově řízení, která nemohla být zhojena tím, že až po rozhodnutí o obnově řízení, ve stádiu řízení o rozkladu, začal žalovaný se žalobcem coby s účastníkem řízení o obnově teprve náležitě komunikovat.

Jestliže tato skutečnost byla předmětem jednoho ze žalobních bodů, pak nebýt zastavení řízení pro zpětvzetí žaloby, musela by být žaloba důvodnou. Byla-li tedy

žaloba podána důvodně, pak má smysl aplikovat pravidlo podle § 60 odst. 3 věty druhé s.ř.s., podle něhož byla-li žaloba vzata zpět pro pozdější chování žalovaného, má žalobce proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci tedy náleží náhrada nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek (2 000,- Kč) společně s náhradou nákladů právního zastoupení za tři úkony právní služby (1. převzetí věci a příprava zastoupení, 2. podání žaloby a 3. účast na jednání soudu dne 26.4.2012, společně s paušální částkou za tři úkony právní služby, vše podle § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/ a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, tedy 3 x 2 100,- Kč + 3 x 300,- Kč + DPH), celkem tedy náhrada nákladů ve výši 10 640,- Kč. Náhrada v souvislosti s jednáním soudu konaným dne 25.5.2012 přiznána nebyla, neboť zpětvzetí, které bylo jediným obsahem sdělení žalobce, mohlo být učiněno písemně. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25.5.2012

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová